

POSTANOWIENIE

29 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski (przewodniczący)

SSN Beata Janiszewska (sprawozdawca)

SSN Maciej Kowalski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 29 stycznia 2026 r. w Warszawie
skargi kasacyjnej R.D.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Szczecinie

z 11 maja 2022 r., II Ca 1406/20,

w sprawie z wniosku E.D.

z udziałem R.D.

o podział majątku wspólnego,

1. oddala skargę kasacyjną,

**2. zasądza od R.D. na rzecz E.D. 5400 (pięć tysięcy czterysta)
złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

Beata Janiszewska Krzysztof Grzesiowski Maciej Kowalski

[J.T.]

UZASADNIENIE

W sprawie z wniosku E.D., prowadzonej z udziałem R.D., Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie ustalił skład majątku wspólnego uczestników (punkt I, podpunkty od 1 do 53), ustalił, że strony dokonały nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika w kwocie 1 080 383,27 zł oraz nakładów na majątek osobisty wnioskodawczynie w kwocie 3590,67 zł (punkt II), ustalił, że uczestnik dokonał spłaty wspólnych długów w kwocie 3335 zł (punkt III). Sąd dokonał także szczegółowo opisanego podziału majątku wspólnego uczestników postępowania (punkt IV), zasądził od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie tytułem dopłaty kwotę 425 620,76 zł płatną w terminie roku od uprawomocnienia się postanowienia (punkt V), zasądził od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika 10 556,78 zł (punkt VI), oddalił pozostałe wnioski, w tym o ustalenie nierównych udziałów w majątku wspólnym (punkt VII), i orzekł o kosztach postępowania (punkty VIII oraz IX).

Na skutek apelacji obu stron Sąd Okręgowy w Szczecinie zmienił postanowienie Sądu Rejonowego w ten sposób, że: ustalił, iż strony dokonały nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika w kwocie 724 011,01 zł (w miejsce kwoty 1 080 383,27 zł) oraz nakładów na majątek osobisty wnioskodawczynie w kwocie 21 115,48 zł – w miejsce kwoty 3590,67 zł (punkt 1 a); ustalił, że uczestnik dokonał spłaty wspólnych długów w kwocie 31 994,03 zł – w miejsce kwoty 3335 zł (punkt 1 b); zmienił kwotę dopłaty z 425 620,76 zł na 334 621,34 zł i wskazał odmienne terminy płatności (punkt 1 c), a także zmienił zasądzoną od wnioskodawczynie na rzecz uczestnika kwotę z 10 556,78 zł na 10 559,95 (punkt 1 d). W pozostałym zakresie apelację uczestnika oddalono (punkt 2); Sąd drugiej instancji orzekł też o kosztach postępowania apelacyjnego (punkt 3).

W sprawie ustalono, w zakresie istotnym dla oceny skargi kasacyjnej, że uczestnicy od 24 kwietnia 2004 r. pozostawali w związku małżeńskim, rozwiązanym 30 października 2014 r., oraz że 3 kwietnia 2013 r. ustalona została między nimi rozdzielnosc majątkowa z datą wsteczną od 30 kwietnia 2010 r.

Uczestnik, jeszcze przed zawarciem małżeństwa, zawarł umowę kredytu, a pozyskane środki przeznaczył na nabycie nieruchomości i częściowo koszty budowy domu. Na nieruchomości małżonkowie zbudowali następnie dom; zaciągnęli kredyt na spłatę wcześniej powstałego zadłużenia uczestnika oraz na budowę domu. W sprawie poczyniono szczegółowe ustalenia związane z kredytami zaciąganyymi wspólnie przez małżonków, w tym na budowę wspomnianego domu, a także ustalenia w przedmiocie spłat tych kredytów. Po ustaniu wspólności majątkowej wnioskodawczyni nie uczestniczyła we wspomnianych spłatach.

W dniu 10 lipca 2014 r. między jednym z banków a wnioskodawczynią została zawarta umowa o zwolnienie z długu istniejącego z tytułu umowy kredytu, wskutek czego jedynym kredytobiorcą banku stał się uczestnik postępowania. Kwota zwolnienia wynosiła 220 557,26 zł. W sprawie ustalono również wartość nieruchomości nabytej przez uczestnika jeszcze przed małżeństwem: według stanu i cen obecnych na 1 416,512 zł, w tym wartość gruntu 390 841 zł, a także wartość nakładów na budowę i wykończenie domu w okresie trwania małżeństwa: według stanu i cen obecnych na 761 458,70 zł wg zasad kosztowych, a przy uwzględnieniu stopnia zużycia – na 611 464,21 zł. Po dacie ustania wspólności majątkowej uczestnik dokonał dalszych nakładów o wartości 118 021,37 zł wg zasad kosztowych.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, w zakresie istotnym dla oceny zasadności skargi kasacyjnej, że nakłady przeznaczone na budowę domu na nieruchomości uczestnika pochodziły z majątku wspólnego, wobec czego podlegały one rozliczeniu. Budowa ta była finansowana kredytami; skoro małżonkowie kredyt zaciągnęty przez uczestnika przed zawarciem małżeństwa spłacili kredytem zaciągniętym wspólnie, to, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy niezasadnie zawyżył kwotę nakładów poczynionych z majątku wspólnego na majątek uczestnika przez to, że „niejako podwójnie” uwzględnił te same nakłady – raz w ramach spłaty kredytu, a drugi raz jako nakłady budowlane, podczas gdy prace budowlane sfinansowane zostały z kredytu zaciągniętego przez uczestnika, a spłaconego przez małżonków ze wspólnie zaciągniętego przez nich kredytu.

Jednocześnie jednak Sąd Okręgowy nie zgodził się ze stanowiskiem uczestnika, by wysokość nakładów na budowę domu obliczać wyłącznie z uwzględnieniem wydatków na spłatę kredytów i pożyczek. Niewątpliwie bowiem małżonkowie finansowali budowę także z bieżących dochodów.

Uczestnik wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego, zarzucając naruszenie przepisów postępowania: (1) 387 § 2¹ pkt 1 w zw. z art. 382 i art. 391 § 1 k.p.c., (2) art. 382 w zw. z art. 391 § 1, art. 229, art. 230 i art. 231 k.p.c., (3) art. 227 k.p.c., (4) art. 232 w zw. z art. 3 k.p.c. i art. 6 k.c., (5) art. 384 w zw. z art. 245 w zw. z art. 229 i art. 230 k.p.c., oraz przepisów prawa materialnego (6) art. 43 § 1 i 2, art. 45 § 1 i art. 46 k.r.o. w zw. z art. 567 § 1 i 3 oraz art. 684 k.p.c., a także (7) art. 95 pr.bank. w zw. art. 65 § 1 i 2 oraz art. 6 k.c.

Pierwszy zarzut odnosił się do sposobu sporządzenia uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, drugi dotyczył nieustalenia określonych faktów na podstawie wskazanych przez uczestnika dowodów, trzeci – błędnego ustalenia wysokości nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny, a czwarty i piąty – błędnego nieustalenia faktów w sposób bezdowodowy.

Z kolei wymienione wyżej zarzuty naruszenia prawa materialnego dotyczyły odpowiednio, w zarzucie szóstym: błędnej wykładni przytoczonych wyżej przepisów „w odniesieniu do ustalenia wartości nakładów z majątku wspólnego stron na majątek osobisty uczestnika postępowania, nie ustalenia (ewentualnie nieprawidłowego) ustalenia faktycznej wartości nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika (pkt 1 a) postanowienia Sądu Okręgowego w zw. z pkt II postanowienia Sądu Rejonowego), nie ustalenia i nie uwzględnienia nakładów dokonanych przez uczestnika postępowania z majątku osobistego na zakup nieruchomości, budowę domu, utrzymanie nakładów na dotychczasowym poziomie, na spłatę wspólnych długów stron postępowania, a w konsekwencji nieprawidłowego ustalenia obowiązku dopłaty na rzecz wnioskodawczynie kwoty wskazanej w pkt 1 c) postanowienia Sądu Okręgowego w zw. z pkt V postanowienia Sądu Rejonowego)”, a w zarzucie siódmym: niezastosowania art. 95 pr.bank. w zw. art. 65 § 1 i 2 oraz art. 6 k.c., a przez to błędnego ustalenia charakteru umowy o zwolnienie z długu z 10 lipca 2014 r., nieuprawnionego

zakwestionowania kwoty tego zwolnienia i konsekwencji tej umowy dla niniejszej sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała oddaleniu.

Wszystkie zarzuty naruszenia przepisów postępowania (1-5) zostały sformułowane w sposób nieprawidłowy. Przytoczone przez skarżącego regulacje, dotyczące wyłącznie postępowania procesowego, nie zostały bowiem powiązane z art. 13 § 2 k.p.c., który pozwala na odpowiednie stosowanie przepisów o procesie w innych rodzajach postępowań unormowanych w Kodeksie postępowania cywilnego, w tym w postępowaniu nieprocesowym, w sprawie o podział majątku wspólnego.

Niewskazanie w zarzutach art. 13 § 2 k.p.c. nie może być pominięte w toku oceny zasadności skargi kasacyjnej, ponieważ Sąd Najwyższy jest związany podstawami skargi i nie może wykroczyć poza te podstawy (art. 398¹³ § 1 *in principio* k.p.c., tu: w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Nie jest także dopuszczalne uzupełnianie przez Sąd Najwyższy zarzutów kasacyjnych o przepisy pominięte przez stronę lub uczestnika postępowania (zob. postanowienie SN z 4 lipca 2024 r., II CSKP 1989/22).

W celu zadośćuczynienia wymaganiu z art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest zatem precyzyjne wskazanie, które przepisy, oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) aktu prawnego, zostały naruszone, oraz wyjaśnienie, na czym polegało dane naruszenie, oraz jakie następstwa wywołało dla wyniku sprawy (zob. postanowienie SN z 19 września 2023 r., I CSK 5304/22). Nieprzywołanie wszystkich przepisów, które składają się na normę postępowania naruszoną przez sąd, uniemożliwia uznanie danego zarzutu za skuteczny. Dotyczy to także art. 13 § 2 k.p.c. (zob. postanowienia SN z 18 stycznia 2017 r., V CSK 205/16, z 14 października 2024 r., I CSK 2784/23, a także z 6 grudnia 2024 r., II CSKP 2181/22).

Konieczność wskazania w podstawie kasacyjnej art. 13 § 2 k.p.c. w tych przypadkach, w których skarga wniesiona w sprawie nieprocesowej dotyczy naruszenia przepisów o procesie, wynika nie tylko z właściwego dla skargi

kasacyjnej formalizmu oraz związania Sądu Najwyższego podstawami skargi. Postępowanie nieprocesowe w wielu elementach różni się od procesu, więc liczne dotyczące go regulacje nie mogłyby być bezpośrednio stosowane, jako nieadekwatne do istoty postępowania nieprocesowego oraz do szczegółowych rozwiązań wynikających z art. 506 i n. k.p.c. Na podstawie odesłania zawartego w art. 13 § 2 k.p.c. sąd jest z jednej strony zobowiązany do weryfikacji, czy dane przepisy o procesie powinny być stosowane do innych rodzajów postępowań, a z drugiej strony – dzięki dyrektywie odpowiedniego stosowania – jest uprawniony do przyjęcia, że określona regulacja będzie stosowana wprost, z modyfikacjami odpowiadającymi zasadom postępowania nieprocesowego albo niestosowana w ogóle. Sąd uzyskuje zatem kompetencję do działalności w istocie prawotwórczej, która bez zastosowania art. 13 § 2 k.p.c. nie miałaby podstaw prawnych.

Zakres odesłania został w art. 13 § 2 k.p.c. określony szeroko, gdyż dotyczy „przepisów o procesie”, czyli nominalnie art. 15-505³⁹ k.p.c. W tak ujętym zakresie sąd w sprawie o podział majątku wspólnego jest zobligowany do rozważenia, czy konkretne unormowanie przystaje do postępowania nieprocesowego, a zarazem – czy kwestia normowana przez przepis, który ma być stosowany w sposób odpowiedni, nie została uregulowana w sposób odmienny przez przepisy dotyczące postępowania nieprocesowego. W takim bowiem przypadku zastosowanie znajdują przepisy rodzime dla postępowania nieprocesowego. Ograniczenie dotyczące niestosowania wówczas w sposób odpowiedni przepisów objętych odesłaniem ma charakter uniwersalny, gdyż wynika z istoty odesłania. W omawianym przypadku znalazło jednak również wyraz wprost w art. 13 § 2 *in fine* k.p.c., który stanowi, że przepisy o procesie stosuje się odpowiednio do innych rodzajów postępowań, „chyba że przepisy szczególne stanowią inaczej”.

Po rozstrzygnięciu, że określone unormowanie powinno być stosowane w sposób odpowiedni (z uwagi na to, że nie zostało „wyparte” przez przepis szczególny), konieczne jest rozważenie, jakiego rodzaju stosowanie danego przepisu jest w danym przypadku „odpowiednie”. Efektem takiego wnioskowania może być niejednokrotnie konieczność istotnej modyfikacji normy wywodzonej z przepisu zawartego w Księdze pierwszej Części pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego.

Przykładem przepisu, który należy, właśnie z uwagi na art. 13 § 2 k.p.c., wyklądać w postępowaniu nieprocesowym inaczej niż w procesie, jest przywołany przez skarżącego art. 384 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 29 maja 2020 r., V CSK 497/19, wraz z podanym tam orzecnictwem). Podniesiony przez skarżącego zarzut naruszenia art. 384 w zw. z art. 245 w zw. z art. 229 oraz art. 230 k.p.c. został zatem skonstruowany nietrafnie nie tylko od strony formalnej (gdyż Sąd Okręgowy nie stosował tych przepisów w sposób samodzielny), lecz także od strony merytorycznej. Dopiero wskazanie na art. 13 § 2 k.p.c. pozwalałoby bowiem Sądowi Najwyższemu na rozważenie, czy „odpowiednie stosowanie” przepisów o procesie wskazanych w omawianej tu podstawie skargi kasacyjnej wymaga modyfikacji treści norm. To samo tyczy się, jak wspomniano już wcześniej, także pozostałych zarzutów naruszenia przepisów postępowania. W świetle powyższego wszystkie zarzuty naruszenia przepisów postępowania należało *a limine* uznać za nieskuteczne.

Niezależnie od tego wypadu zauważyć, że – wbrew pierwszemu zarzutowi skargi – zaskarżone orzeczenie poddaje się kontroli kasacyjnej. Stanowisko Sądu Okręgowego w przedmiocie faktów, które Sąd ten uznał za udowodnione, oraz dowodów, na których się oparł, jest jasne. Za zrozumiałe – a zatem poddające się kontroli kasacyjnej – należy także uznać wywody w przedmiocie przyczyn, dla których uznano, że skarżący nie udowodnił, by poniósł nakłady z majątku osobistego (pozostałego z okresu sprzed zawarcia małżeństwa) na majątek wspólny w zakresie budowy domu. W uzasadnieniu wyjaśniono również podstawy stanowiska Sądu dotyczącego skutków umowy o zwolnienie z długu; co się tyczy natomiast oceny, czy wywody w tym przedmiocie są trafne i przekonujące, to zagadnienie to powinno być rozważane w ramach pierwszej podstawy kasacyjnej.

Pozostałe zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie podlegały uwzględnieniu, niezależnie od dokonanej powyżej oceny ich konstrukcji, również z dwóch innych przyczyn.

Po pierwsze, zarzuty te zmierzały w istocie do zakwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów Sądu drugiej instancji, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.); ustalenia faktyczne Sądu

drugiej instancji wiązać bowiem Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Tymczasem uczestnik konsekwentnie zarzucał Sądowi Okręgowemu nieustalenie określonych faktów na podstawie danych dowodów (zarzut 2), błędne ustalenie wysokości nakładów z majątku osobistego na majątek wspólny (zarzut 3) i błędne nieustalenie faktów w sposób bezdowodowy (zarzut 4 i 5), co także jest niedopuszczalne w postępowaniu ze skargi kasacyjnej (zob. wyrok SN z 28 maja 2021 r., I CSKP 105/21, i przywołane tam orzecznictwo).

Po drugie, przepisy przywołane w ramach omawianych tu podstaw kasacyjnych nie pozostają w harmonii z wyjaśnieniem istoty zarzutu. Tymczasem podstawa skargi kasacyjnej, aby umożliwiała Sądowi Najwyższemu uwzględnienie tego środka zaskarżenia, musi nie tylko uchwycić istotę błędu sądu drugiej instancji, lecz także skorelować dostrzegane przez skarżącego uchybienie z właściwym przepisem prawa. Poszczególne przepisy mogą być bowiem naruszone na różne sposoby, a w ramach badania trafności zarzutu Sąd Najwyższy jest uprawniony do oceny jedynie tego konkretnie uchybienia, którego skarżący dopatrywał się w wykładni lub zastosowaniu prawa przez sąd drugiej instancji. Samo przywołanie naruszonego przepisu nie powoduje zatem, że Sąd Najwyższy staje przed zadaniem zbadania pełnego spektrum naruszeń, których dopuścił się sąd powszechny, wydając zaskarżone orzeczenie. Wynika to z istoty postępowania kasacyjnego, a pozostaje również w korelacji z zabezpieczeniem sytuacji strony przeciwnej, która na podstawie treści skargi określa kierunek obrony swego stanowiska.

Również zarzuty naruszenia prawa materialnego nie mogły być skuteczne.

Pierwszy z nich, dotyczący uchybienia art. 43 § 1 i 2, art. 45 § 1 i art. 46 k.r.o. w zw. z art. 567 § 1 i 3 oraz art. 684 k.p.c., skupia się w istocie na kwestionowaniu ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego; dotyczy bowiem, jak ujął to skarżący (s. 3 skargi), „nie ustalenia (ewentualnie nieprawidłowego) ustalenia faktycznej wartości nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika” oraz „nie ustalenia i nie uwzględnienia nakładów dokonanych przez uczestnika postępowania z majątku osobistego na zakup nieruchomości, budowę domu, utrzymanie nakładów na dotychczasowym poziomie, na spłatę wspólnych długów

stron postępowania”. Takie ujęcie zarzutu nie mogło okazać się skuteczne z uwagi na normy wywodzone z art. 398³ § 3 k.p.c. oraz 398¹³ § 2 k.p.c. Opis naruszenia, skoncentrowany na ustaleniach faktycznych, nie świadczy przy tym, by skarżący zakwestionował kwalifikację źródła lub celu przepływu majątkowego, co istotnie stanowiłoby element stosowania prawa materialnego. Ponadto wskazanie na art. 43 § 1 i 2 k.r.o. nie pozostaje w korelacji z treścią opisanego przez uczestnika uchybienia, ponieważ zarzut ten niewątpliwie nie dotyczył wielkości udziałów w majątku wspólnym.

Drugi z zarzutów naruszenia prawa materialnego, wskazujący na uchybienie art. 95 pr.bank. w zw. art. 65 § 1 i 2 oraz art. 6 k.c., nie precyzuje z kolei, który z licznych przepisów zawartych w art. 95 pr.bank. miałby zostać naruszony przez Sąd Okręgowy. Tymczasem, jak uprzednio wyjaśniono, Sąd Najwyższy nie jest władny uzupełniać ani precyzować podstaw skargi kasacyjnej. Co się z kolei tyczy *meritum* tego zarzutu, to jest wykładni umowy o zwolnienie z długu, to Sąd drugiej instancji nie zajął przypisywanego mu przez skarżącego stanowiska w przedmiocie interpretacji kontraktu. Sąd ten wskazał jedynie, że skarżący nie udowodnił, by istniał dług obciążający wnioskodawczynię, tzn. nie wykazał, by limit kredytu odnawialnego został wykorzystany w czasie trwania wspólności majątkowej. Już po ustaniu tej wspólności uczestnik powiększał bowiem saldo zadłużenia, wykorzystując uzyskane środki na własne cele.

Skarżący reprezentuje stanowisko, że umowa o zwolnienie z długu zawarta przez wnioskodawczynię z bankiem stanowiła podstawę do dokonania rozliczeń, które powinny być uwzględnione w sprawie o podział majątku wspólnego. Brak jednak w skardze wyjaśnienia, z których przepisów miałyby wynikać taka właśnie zależność między zawarciem przez wnioskodawczynię umowy z bankiem i rozliczeniami w niniejszej sprawie (przy czym – przepisów innych niż przywołane w zarzucie, gdyż te przywołane nie świadczą o trafności stanowiska uczestnika).

Wobec powyższego jedynie na marginesie należy wskazać, że w efekcie wspomnianego zwolnienia z długu wnioskodawczyni, dotychczas solidarnie odpowiedzialna za spłatę zadłużenia, przestała być dłużniczką banku jako kredytodawcy. Skutki zwolnienia nie wpłynęły na sytuację uczestnika (art. 373 k.c.)

ani na zasady rozliczeń między dłużnikami solidarnymi (art. 376 § 1 zd. 1 k.c.). Innymi słowy wspomniana umowa w żaden sposób nie pogorszyła sytuacji prawnej skarżącego względem jego byłej żony. Możliwość skutecznego powołania się przez uczestnika, że jako jedyny dłużnik banku spłacił samodzielnie kredyt, a fakt tej spłaty powinien wpłynąć na stan rozliczeń w niniejszej sprawie, tzn. na pomniejszenie spłaty na rzecz wnioskodawczynie, wymagałaby jednak poczynienia szeregu ustaleń, w tym stanu konta na datę ustania wspólności (30 kwietnia 2010 r.) i udowodnienia przez uczestnika, że istniejący wówczas i obciążający oboje małżonków dług został przez niego samodzielnie spłacony po ustaniu wspólności ustawowej. Tymczasem Sąd Okręgowy stwierdził, że niemożliwe jest obecnie poczynienie ustaleń w przedmiocie tego, jaka część kredytu obrotowego została wykorzystana, kiedy i przez kogo – co wykluczyło przeprowadzenie takich rozliczeń.

Ponadto skarżący nie zarzucił w skardze kasacyjnej naruszenia art. 686 (w zw. art. 567 § 3) k.p.c., wobec czego kwestia samodzielnej spłaty długu z umowy kredytu nie mogła stać się przedmiotem postępowania kasacyjnego. Spłata wspólnych długów po ustaniu wspólności ustawowej nie jest bowiem objęta przedmiotem regulacji art. 45 k.r.o. Unormowanie to dotyczy jedynie rozliczenia nakładów i wydatków w czasie trwania wspólności, o czym świadczy określenie mas, między którymi dochodzi do przesunięć majątkowych: z majątku wspólnego na majątek osobisty oraz z majątku osobistego na majątek wspólny. Samo przywołanie art. 46 k.r.o., zawierającego ogólne odesłanie do stosowania przepisów o dziale spadku i podziale majątku wspólnego, nie jest wystarczające. Podstawą prawną rozrachunku spłaty wspólnych długów byłych małżonków przez jednego z nich, już po ustaniu wspólności ustawowej, jest bowiem konkretnie art. 686 k.p.c. stosowany odpowiednio na podstawie art. 567 § 3 k.p.c.

O kosztach orzeczono mając na względzie sporne interesy uczestników, ich wysokość ustalając na podstawie § 2 pkt 7 w zw. z § 4 ust. 1 pkt 8 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono jak w sentencji postanowienia.

Beata Janiszewska

Krzysztof Grzesiowski

Maciej Kowalski

[J.T.]

[SOP]